

Seksageesimasunnuntai

Evankeliumi Luuk. 8: 4 - 15.

Jeesus tahtoi epäilemättä lohduttaa tämänpäiväisellä vertauksella opetuslapsiansa, joitten nyt piti lähteä maailmaan sovituksen sana mukanaan ja saarnata ristiinnaulittua Kristusta, ajatellen sitä, etteivät he väsyisi tai jättäisi työtä sikseen nähtyään siitä niin erilaisen hedelmän ja vaikutuksen ihmisten sydämissä. Meidän Vapahtajamme oli juuri nyt matkalla opetuslastensa kanssa kulkien kaupungeissa ja kylissä kylvämässä iankaikkisen elämän sanoja ihmisten keskuuteen, ja silloin Hän esittää tämän vertauksen suurelle kuulijajoukkoille, mutta opetuslapsilleen Hän selittää sen selvemmin siksi, että heille oli ” **annettu tuta Jumalan valtakunnan salaudet**”. Tässä Hän sanoo heille silloin edeltäpäin, mitä he itse sittemmin saisivat kokea ja mitä tulisi kohtaamaan heitä evankeliumia julistaessaan, nimittäin: ettei armon sana saanut yhtäläistä sijaa kaikkien tykönä, mutta että se tästä huolimatta kantoi hedelmän paikkakunnilla, missä se lankesi hyvään maahan. Apostolit olisivat muutoin helposti voineet ajatella, että Jeesuksen sana osoittaisi saman voimansa, jonka se oli osoittanut heidän omissa sydämissään, myös kaikkien muiden sydämissä. Mutta Vapahtaja osoittaa tällä vertauksella, ettei heidän pitänyt sellaista odottaman, sillä **se riippuu ihmisen oman sydämen tilasta, millaisen hedelmän evankeliumin sana voi tuottaa hänessä**.

Jeesus sanoo Jumalan sanan olevan siemenen kaltaisen, jonka kylvömies heittää peltoonsa. Hän tietää kyllä edeltäpäin sen, ettei jokainen jyvä kasva, sillä hän on usein nähnyt, että joku putoaa tielle, jonkun linnut noukkivat pois, joku putoaa kivelle ja kuihtuu kuivuudesta, joku voi joutua orjantappurain ja ohdakkeiden sekaan, mitkä tukahduttavat sen. Mutta kaikki tämä ei kuitenkaan estä kylvömiestä kylvämästä siementänsä. Vaikka hän tietää, että nämä siemenet ovat menneet hukkaan eivätkä näin ollen anna mitään palkkaa vaivan edestä, niin kuitenkin hän mielihyvin näkee, kuinka aina joku siemen lankeaa hyvään maahan, mikä palkitsee runsaasti hänen työnsä ja vaivansa. Samalla tavalla Vapahtaja myös tahtoo palvelijoittensa ajattelevan tästä asiasta, kun he lähtevät todistamaan Hänestä ja kylvämään evankeliumin siementä: Kun teillä on edessänne suuri joukko, joille teidän pitää todistaman

Minusta, niin katselkaa sitä monenlaatuksena peltomaana. Kun te silloin kylvätte siementä ja julistatte sanaa, niin tietäkää, että muutamat kohta heittävät sen pois mielestään; toiset tosin kuulevat sitä halulla ja rakkaudella, mutta ei siitä seuraa mitään sen enempää; muutamat tahtovat kyllä tulla autuaaksi, mutta ovat niin vangitut tämän maailman haluihin ja himoihin, etteivät tahdo millään muotoa luopua kaikesta eikä jättää sydäntänsä kokonaan Vapahtajalle. Mutta tämän ei kuitenkaan pidä tekemän teistä epäileviä. Se siunattu siemen, jota te kylvätte, kohtaa joskus hyvänkin maan, nimittäin sydämen, joka tahtoo kokonaan uhrata itsensä Vapahtajalle; siellä se voi kasvaa ja kantaa runsaan hedelmän. — Totisesti! on suuri lohdutus kaikille evankeliumin palvelijoille ja oikeille Jeesuksen todistajille, että he Vapahtajan sanan mukaan voivat pitää sanankuulijoitansa peltona. Silloin he voivat olla vakuuttuneet, ettei sovintosaarna tule jäämään ilman hedelmää, samalla tavoin kuin kylvömies on vakuuttunut, että aina joku siemen kasvaa ja kantaa hedelmän, vaikkakin paljon niitä tallataan, kuivettuu, tukahdutetaan tai tulee lintujen syömäksi. Se toki voi tapahtua, ettei kylväjä itse saa niittää kylvöänsä; samoin voi myös tapahtua, ettei opettajallekaan suoda armoa nähdä hedelmää evankeliumin julistamisesta. Kenties tämä ei tule näkyviin ennen kuin tuo kylväjä on kutsuttu pois täältä. Opettajan ilo on tosin suuri, kun hän näkee, että Jeesus saa sisällepääsyn sydämiin; mutta vaikka hän ei saisikaan kokea sellaista iloa, niin voi hän kuitenkin luottaa Jeesuksen lupaukseen ja olla vakuuttunut siitä, että joku siemen lankeaa hyvään maahan. Elonleikkaaminen ei ole hänen vaan Herran. Kun opettajalla on se toivo, että joitakin sieluja tulee pelastetuksi hänen julistamansa evankeliumin kautta, niin saattaa hän lohduttautua ja olla tyytyväinen, vaikkakaan hän ei vielä saisi onnea havaita silminnähtäviä todistuksia siitä. Opettajalla on aina Jeesuksen lupaus, johon saa turvautua. Hänellä voi olla täysi toivo siitä, että paljon sellaista, mitä hän on julistanut, mutta minkä ihmiset terveydenpäivinänsä ovat kuulleet ilman perinpohjaista ajattelemista, voikin monelle heidän viimeisinä hetkinään maailmassa palautua uudelleen Pyhän Hengen muistutuksen kautta ja voi sellainen tulla Hänen armonsa kautta lohdutukseksi kuoleman hetkellä. Hän voi toivoa, että hedelmä alkaa näkyä kauan hänen poismenonsa jälkeen; niin, kenties kaikkein selvimmin silloin, kun evankeliumin julistaminen siinä paikassa näyttää olevan aivan lopussa. Pyhä Henki on maailmalle suuri saarnaaja, joka kaikkialla voi todistaa Jeesuksesta.

Mutta voidaksemme toivoa, ettei työtä tehdä turhaan, täytyy julistetun sanan todella olla Jumalan sanaa. Yhtä vähän kuin kylväjä voisi odottaa hedelmää ja siunausta, jos hän kylväisi peltonsa ruumenilla; yhtä vähän tätä voi liioin odottaa opettaja, jos hänen kuulijansa eivät saa kuulla häneltä muuta kuin maallista viisautta, moraalisia ja lain vaatimuksia ja muita sellaisia, ja samoin silloin, jos hän tahtoo ylistää heitä autuaiksi heidän ulkonaisen nuhteettoman

vaelluksensa tähden eikä kuvaa heidän silmiensä eteen ristiinnaulittua Jeesusta ja Hänen veristä ansiotansa niin, että he siitä ensin oppisivat uskomaan Vapahtajan päälle. Jeesus sanoo, että siemen on Jumalan sana; siis ei inhimillinen viisaus eikä kuiva moraalitapa opettaminen, joka vie ihmisten sydämet vain kauemmaksi pois Jeesuksesta. Kaikki se, mikä ei johdata ihmisiä heidän autuaaksitekijänsä tykö, uskomaan Häneen ja ammentamaan Hänestä nestettä, elämää ja voimaa, ei varmasti ole Jumalan sanaa vaan ihmisjuonia. Sellainen siemen on vihollisen siemen. Se kylvää vihaa ja katkeruutta ihmisten sydämiin ristiinnaulittua Vapahtajaa ja Hänen lapsiansa kohtaan. Raamattu kutsuu Jumalan sanaksi kaikkea sitä, joka johdattaa uskoon Jeesuksen päälle, mutta kiroaa ja tuomitsee kaikki, mikä vaikenee Jeesuksesta ja salaa Hänet sielujen edessä ja kaikki, mikä koettaa tehdä turhaksi Hänen piinansa ja kuolemansa. **Me saarnaamme sitä ristiinnaulittua Kristusta, sanoo apostoli Paavali. ” Voi minua, ellen minä evankeliumia ilmoita! Tämä on se sana uskosta, jota me saarnaamme. Sillä, jos sinä suullas tunnustat Herran Jesuksen ja uskot sydämässä, että Jumala on hänen kuolleista herättänyt, niin sinä tulet autuaaksi; Jokainen, joka uskoo hänen päällensä, ei pidä häpiään tuleman. Sillä emme itse meistämme saarnaa, vaan Kristuksesta Jesuksesta, että hän on Herra;”** Room. 10; 1. Kor. 1, 9; 2. Kor. 4. Siihen tähtäsi kaikki apostolien työ, että he Herraa Jeesusta saarnaisivat ja saattaisivat uskon kuuliaisuuteen kaikkia kansoja. Ja tämä todistus Hänestä on se oikea siemen, josta varmasti voidaan odottaa hedelmää ja siunausta.

Mutta ennen kuin Jumalan sana voi vaikuttaa meidän sydämässämme, täytyy Pyhän Hengen valmistaa ne siihen. Samoin kuin pellon tulee olla kynnetty ja puhdistettu ennen kuin siemen kylvetään siihen, niin täytyy Herran avata sydämen, ennen kuin se voi vastaanottaa sanan. Älkäämme myöskään ajatelko, että kaikki siemen, joka orastuu alussa ja kehittyy hyvin, kantaisi hedelmää, eli siis että kaikki ne, jotka ovat evankeliumille myötämielisiä ja joissa evankeliumi alkaa osoittaa vaikutuksensa, tulisivat hedelmääkantaviksi oikeiksi kristityiksi. Ei kukaan voi tietää tätä varmasti, paitsi yksinään Herra, jonka käsiin ja hoitoon opettajan pitää uskollisesti kantaa sanankuulijansa rukouksissaan. **Yksi opettaja istuttaa eli kylvää siemenen, toinen kastaa, mutta Herra itse on se, joka kasvun antaa.** 1. Kor. 3.

Monenlainen maa, johon siemen lankesi, tarkoittaa sanaa kuulevia erilaisia ihmisiä ja sitä vaikutusta, joka sanalla voi olla jokaisen sydämässä. Sentähden kun Jeesus sanoo, että kylväjän kylväessä ” **lankesi muutama tien oheen, ja se tallattiin, ja taivaan linnut söivät sen**”, niin Hän itse selittää sen näin: ” **Mutta jotka tien oheen, ovat ne, jotka kuulevat; sitte tulee perkele ja ottaa sanan heidän sydämestänsä, ettei he uskoisi ja vapaaksi tulisi.**” Epäilemättä voidaan useimmat ihmiset lukea tähän luokkaan. Niin kauan kun

vihollinen näkee, että sydän vielä on luonnollisessa kovuudessaansa, sopimaton sallimaan Jumalan sanan vaikuttaa siinä, siis samanlainen kuin tie, joka ei voi vastaanottaa siementä, niin sallii vihollinenkin mielellään tuon ihmisen kuulla totuuden sanaa; mutta iloitsee voidessaan ottaa pois yhden kylvösiemenen toisen jälkeen, niin ettei ihminen tulisi liikutetuksi siitä eikä kääntyisi uskossa autuaaksitekijänsä tykö tullaksensa vapahdetuksi ja autuaaksi. Jokapäiväisestä kokemuksesta nähdään, että niin käy ihmisten joukossa. Useimmat kuulevat julistettavan armon evankeliumia itselleen ilman pienintäkään sen liikutusta tai tuntemusta sydämissään, ikäänkuin he kuulisivat puhuttavan jotakin, mikä ei lainkaan koske heitä. Jonakin kertana se voi hyvinkin sillä hetkellä liikuttaa heitä, mutta tuskin on saarna lopussa, ennen kuin kaikki liikutus ja murheenpito sielun pelastuksesta on ohitse ja ihminen jää sen jälkeen samanlaiseksi kuin ennenkin. Mikä mahtaa olla syynä siihen? Niin juuri Vapahtaja sanookin, että sellaisen ihmisen sydän **on vielä kova niinkuin tallattu tie**; hänellä on vielä kivinen sydän niin, ettei sana voi tunkeutua siihen eikä juurtua lujasti, sillä perkele ottaa sen kohta pois. Te jotka tiedätte jo niin varhain ja niin usein kuulleenne, mutta ilman perinpohjaista ajattelemista ja ilman pienintäkään sydämen liikutusta, pelkästään kuulleenne teille julistettavan Jeesuksen rakkautta syntiseen ja Hänen täydellistä sovintoaan, kuulkaa minkä tuomion Vapahtaja lausuu teistä tänä päivänä. Jeesus sanoo heidän sydämensä paatuneeksi, ja saatanan hallitsevan siinä ja pitävän sitä suljettuna armon sanalle. O! mitä pitää silloin sellaisten viheliäisten ihmisten tekemän? Ei muuta kuin valittaman hätäänsä Hänen edessään, joka on voittanut perkeleen ja luvannut **ottaa pois kivisen sydämen ihmisestä ja antaa hänelle jälleen sydämen lihasta**, se on: taipuvaisen sydämen, jonka Jeesuksen rakkaus voi liikuttaa ja vallata, ja joka on sovelias vastaanottamaan ja tuntemaan armon voiman ja siunauksen. Muutoin, niin kauan kuin ihminen pysyy kovana ja taipumattomana, on sellaisen sielun tila mitä suurimmassa määrin kirottu ja onneton. Silloin ei ole muuta neuvoa, kuin huutaa Herralle ja pyytää Häneltä armoa ja armahtamista niin, että sydän avattaisiin autuuden evankeliumille ja totuuden sana siten saisi käydä siihen sisälle.

Tämä oli, Jeesuksen todistuksen mukaan, se ensimmäinen laji ihmisiä, jotka ovat täysin taipumattomia ja huolimattomia kääntymisensä suhteen. Nämä kuulevat sanan, mutta sillä ei ole tilaa tunkeutua heidän sydämiinsä. Mutta myös toiset, jotka todella ovat tunteneet armon sydämissään, lankeavat kuitenkin, Jeesuksen sanan mukaan, takaisin siitä, niin kuin taimi, joka jonkin aikaa kasvaa, mutta kuitenkin kuihtuu vähitellen, eikä kannu mitään hedelmää. O! tätä muistutusta ajatelkoon oikein perinpohjin jokainen, joka on tuntenut Jeesuksen rakkauden vetämisen sydämessään. ” **Joka luulee seisovansa, katsokoon, ettei hän lankee.**” 1. Kor. 10: 12. Tässä puhutaan myös ihmisistä, jotka ovat kokeneet jotakin, ihmisistä, joissa siemen on alkanut kasvaa,

ihmisistä, joilla todella on ilonsa evankeliumissa, ja siitä huolimatta kuitenkin kaikki kuihtuu jälleen heissä pois. Tämän opetuksen mukaan pitäisi jokaisen meistä koetella itseänsä vakavasti, erityisesti silloin, kun me tunnemme rakkautemme Vapahtajaa kohtaan vähenevän ja kylmenevän; jos me havaitsimme, ettei halumme ja ikävöimisemme Hänen puoleensa ole niin suuri kuin se ennen on ollut. Niin pian kuin me alamme tulla välinpitämättömiksi Vapahtajaa kohtaan, silloin Jumalan sanalla ei ole meidän sydämässämme sitä voimaa, joka sillä pitää olla, ja silloin me olemme vaarallisella harhateillä. Hänessä meidän täytyy pysyä, Hänestä meidän täytyy imeä nestettä ja voimaa niinkuin oksat rungosta; niin, tätä varten myös Pyhä Henki tekee työtä meidän sydämässämme, ja kaiken Jumalan sanan tarkoitus on tämä, että me oppisimme tuntemaan Herran Jeesuksen ja kasvaisimme joka päivä Hänen tiedossaan ja tuntemisessaan. Jos me silloin tunnemme jotakin välinpitämättömyyttä Vapahtajan persoonaa kohtaan eli sellaista, ettei sydän pehmene, lämpene ja taivu, kun me saamme kuulla Hänen verisestä piinastaan, kärsimisestään ja kuolemastaan; o, silloin me olemme todellakin suurimmassa vaarassa, että meidän viheliäinen sydämemme voi langeta takaisin entiseen kovuuteensa, ja niin ollen viimeinen tulisi meille pahemmaksi kuin ensimmäinen.

Sentähden, jos me havaitsimme, ettei Vapahtaja joka päivä pysy meille oikein kalliina, oikein rakkaana ja välttämättömänä; jos me voimme olla tyytyväiset, vaikka emme tunne Hänen autuasta läsnäoloansa sydämässämme, ja kun sana Hänen rististänsä ja sovinnostansa ei voi syyttää meidän sydämiämme palamaan; voi, älkäämme silloin hukatko aikaa, vaan mitä pikimmin heittäytykäämme maahan Vapahtajan jalkoihin ja rukoilkaamme Häneltä armoa, että Hän varjelisi meidät sellaisesta suuresta onnettomuudesta, että me kadotamme Hänet sydämestämme. Rukoilkaamme Häntä siitä lakkaamatta siihen asti, kunnes me saamme vakuutuksen sydämeemme, että olemme Hänen omansa ajassa ja iankaikkisuudessa, ja että Hänen kallis verensä jälleen osoittaa voimansa meissä. Anokaamme Häneltä sitä, että Hän itse asettaisi meidän perustuksemme kuolemaansa ja ansioonsa niin, että me lujasti juurtuisimme, emmekä kiusauksen hetkellä lankeisi pois Hänestä : ” **Mä jalkais suuta annan, Karitsa rakkahin! Ett`s juurtua mun annat sun ristis puuhun kiin`.**” Älköön kukaan tulko suruttomaksi, vaikka hän kerran onkin tuntenut jotakin sydämessään; älköön kukaan ylpeilkö siitä, että hän tietää, mitä on rakastaa Vapahtajaa ja iloita Hänessä; vaan jokainen rukoiloon vakavasti Vapahtajaa, että Hänen pyhät haavansa voisivat joka päivä olla meidän silmiemme edessä ja tehdä meidät niin sydämellisesti rakastuneiksi Häneen, ettemme koskaan voi olla ilman Häntä. Jos me kaipaamme Häntä, o! älkäämme levätkö ennen kuin jälleen löydämme Hänet. Niin pian kuin Jeesus on poissa Jumalan lapsen silmistä, niin on hänellä syytä peljätä eikä olla

tyytyväinen, ennen kuin Hän uudelleen ilmoittaa itsensä sydämessä; sillä kenenkä tykö muutoin vaivainen syntinen menisi? kenenkä tykö me menisimme, paitsi Hänen ainoan tykönsä?

Rukoilkaamme myös rakasta Vapahtajaa itse varjelemaan meidän viheliäiset sydämemme, ettei niitä koskaan valtaisi tai tukahduttaisi tämän viheliäisen elämän murheet, rikkaudet ja hekuma; vaan että kaikki sellaiset katoaisivat, kun me ainoastaan omistamme Hänet sydämessämme; ettemme koskaan pyytäisi itsellemme jotakin suurempaa rikkautta kuin, että voittaisimme Jeesuksen ja pysyisimme Hänessä; ja ettei mitään kaikesta siitä, mitä maailmassa on, mahtaisi tulla meille niin rakkaaksi, että se vetäisi meidän sydämemme pois Hänestä, vaan että Hän yksinään olisi meille mieluinen, pysyisi kaikkena meidän huvituksenamme ja ilonamme, meidän kaikkenamme kaikessa.

Jos tämä nyt Hänen armonsa kautta on meidän sydämemme todellisuus, niin on myös **Hän, joka itse on alkanut hyvän työn meissä, voimallinen päättämään sen Jeesuksen Kristuksen päivään asti.** Fil. 1: 6. ” **Mutta Jumala, jolta kaikki armo tulee, joka meitä on kutsunut ijankaikkiseen kunniaansa Kristuksessa Jesuksessa,**” Hän itse meitä ” **valmistaa, vahvistaa, tukee, perustaa, Sille olkoon kunnia ja väkevyys ijankaikkisesta ijankaikkiseen! amen.**” 1. Piet. 5: 10 - 11.